

(Kort bemærkning).

Søren Søndergaard (EL):

Jo, men det kunne være, at klyngebomber tjente et formål i 1864 og på sådan nogle tidspunkter, hvor hæere var stillet op over for hinanden og så mødtes de og lavede en konfrontation, og der kan sikkert også – det vil hr. Helge Adam Møller måske komme ind på – være enkelte situationer, hvor det stadig væk er tilfældet i dag. Men i langt de fleste tilfælde, som vi f.eks. ser i Irak, hvor vi snakker om kampe, der foregår i byer, hvor adskillelsen mellem civilbefolkning og det militære mål i mange tilfælde kun er ganske få meter, eller 10 meter, 15 meter, 20 meter, er det klart, at et våben som klyngebomber er et meget, meget upræcist våben, som rammer i flæng. Det var jo derfor, jeg valgte at læse den historie op først.

Det er derfor, jeg mener, uden at det skal blive specielt teknisk, at den løsningsmodel, som man fremlægger, nemlig den løsningsmodel, der hedder selvdestruktionsmekanismer, jo ikke vil løse den mangel på præcision, der eksisterer i forbindelse med afkastning, affyring, selv ikke hvis de virker. Den vil jo stadig væk eksistere. Abdallah var jo ikke blevet reddet af, at der havde været en selvdestruktionsmekanisme.

(Kort bemærkning).

Troels Lund Poulsen (V):

Jeg vil da gerne sige til hr. Søren Søndergaard, at den fejlmargen, man kan diskutere, og som man også har diskuteret internationalt i forbindelse med klyngeammunitionen, skal man selvfølgelig altid se på. Det kan jo ikke accepteres, at man har en våbentype, som har en meget stor fejlmargen. Det ser man jo også på i de drøftelser, der i øjeblikket er i Genève. Så vil jeg også sige, at jeg synes, man skal erindre hr. Søren Søndergaard om, at man også må se på, hvad alternativet er, for som jeg sagde tidligere i min ordførertale, eller jeg tror, det var i et svar til hr. Villy Søvnald, så tror jeg ikke på, vi her i Folketinget i dag kan stoppe krig på jord. Gid det var så vel. Men det tror jeg ikke lykkes her i dag med de beskedne ressourcer, der er samlet her i Folketingssalen.

Derfor må man også sige, at i det tilfælde, der stadig væk er krig, hvilket der jo desværre vil være, selv om vi har den her debat i dag, så må man se på alternativet, og hvis det er større og mere kraftig ammunition, som gør endnu mere skade, må man så afveje det i forhold til det, som

jeg har fremlagt på vegne af Venstre og Dansk Folkeparti og Det Konservative Folkeparti.

Anden næstformand (Poul Nødgaard):

Hr. Jeppe Kofod som ordfører.

Jeppe Kofod (S):

Brugen af klyngebomber er på linje med anti-personelminer et kæmpe problem for civilbefolkningen, herunder uskyldige børn, der rammes uforholdsmæssigt hårdt. Mange menneskerettighedsorganisationer har påpeget problemet, bl.a. Human Rights Watch. De anslår eksempelvis i en rapport fra december sidste år, at klyngebomber i Irakkrigen har dræbt eller såret mindst 1.000 civile.

Problemet er ikke blot bombernes mangel på præcision, når de bruges i tætbefolkede områder, men også, som det er nævnt tidligere, at 16 pct. af bomberne i f.eks. Irakkrigen ligger ueksploderede hen, når det gælder klyngebomber. Således anslår rapporten, at der ligger mindst 100.000 ueksploderede bomber, der udgør en stor fare for irakerne.

Men det er jo ikke bare i Irakkrigen, at klyngebomber udgør et problem. I eksempelvis Laos blev der i perioden 1964-1973 droppet 2 mio. bomber, heraf mange klyngebomber. Næsten 30 pct. af disse er ikke eksploderet og ligger stadig dødsensfarlige hen, nærmest som landminer. Der har alene sidste år været rapporteret 11.000 ulykker, og 1/3 af landet er erklæret risikoområde som følge af ueksploderet ammunition. Ud over de uhyggelige konsekvenser for civilbefolkningen er omkostningerne til oprydningen selvsagt enorme. I Irak har Folkekirkens Nødhjælp med dansk støtte foretaget oprydning og kan bekræfte de dårlige erfaringer med klyngebomber. Som bekendt forbyder folkeretten ikke brugen af klyngebomber, men anvendelse af disse er undergivet de generelle regler om, at angreb skal begrænses til militære mål. Ifølge Genèvekonventionen har de krigsførende magter pligt til at beskytte civilbefolkningen mest muligt i konflikter. Og i den sammenhæng må man sige, at brugen af klyngebomber kan være stærkt problematisk.

Kl. 14.35

I november sidste år dannede henved 100 organisationer i Haag Klyngebombekoalitionen, der arbejder imod anvendelse af klyngebomber. I det hele taget er der, ikke mindst på baggrund af Irakkrigen, skærpet international opmærksomhed på de negative humanitære konsekven-